

DOGODKI

CELJE

Marjan Orožen obiskal UJV

Pred dnevi je obiskal UJV Celje republiški sekretar za notranje zadeve Marjan Orožen, član Izvršnega sveta Slovenije. V večurnem pogovoru se je pogovarjal z vodilnimi delavci Uprave javne varnosti o njihovem delu v letošnjem letu. V pogovoru je ugodno ocenil delovna prizadevanja pri reševanju problematike javne varnosti na našem področju, kot tudi pri pomaganju reševanja podobne problematike v širšem slovenskem prostoru.

KOKARJE

Letno taborjenje

Po deset tabornikov iz bratskega odreda »TITO«, ki jih sestavljajo taborniški odredi iz Novega Beograda, Sida, Stajčeva, Kruševca, Cuprije, Sabca, Vinkovcev, Tuzle in Celja, se je udeležilo letnega taborjenja »Bratstva in prijateljstva« Kokarje 73. V času taborjenja, ki bo trajalo od 15. do 30. julija, bodo taborniki organizirali več enodnevnih izletov v bližnje kraje in pohode po partizanskih poteh. Tako bodo obiskali med drugim boljše borce II. grupe odredov in I. štajerskega bataljona v Dobrovjah — Creti, odšli bodo v Logarsko dolino, na Golte in v Celje, kjer si bodo ogledali muzej NOB in Stari grad. Udeležili se bodo proslave občine Celje v Rožni dolini. Obiskali bodo Soštanj, Velenje in Dobrno. V času letnega taborjenja bodo taborniki imeli več taborniških in športnih srečanj in tekmovanj.

Uradna otvoritev tabora bo v četrtek, 19. julija ob 19. uri. Otvoritve se bodo udeležili vidni družbeno politični delavci Celja in Mozirja ter drugi občani. Kulturni program ob tabornem ognju bo izveden v počastitev praznika občine Celje in priključitve taborniškega odreda iz Kruševca grupi bratskih odredov »TITO«.

Pokrovitelj letnega taborjenja tabornikov »Bratstva in prijateljstva« Kokarje 73 je občinska konferenca zveze mladine Celje, organizator pa taborniki odreda II. grupe odredov Celje. Letno taborjenje so Celjani organizirali z namenom, da se bodo mladi iz vseh jugoslovanskih republik med seboj spoznali in nadaljevali s krepitvijo bratstva, enotnosti in prijateljstva. Mladinke in mladinci se bodo prav tako seznanili z znamenitimi dogodki in borbah partizanov v teh krajih ter spoznali kraje v Savinjski dolini.

JOZE CEH

ŠENTJUR

Resevna kmalu dograjena

V Sentjurju so sklenili, da bodo dokončno v najkrajšem času uredili in dogradili planinsko postojanko na Resevni, ki na to čaka že deset let. Pri tem bodo s sredstvi udeležene gospodarske organizacije, občinska organizacija ZB in KS Sentjur, saj je dokončanje tega doma v interesu vseh občanov. V ta namen bodo strokovne službe skupščine občine pripravile vse izračune in faze dela, na podlagi katerih se bodo dogovorili o svojih deležih sredstev pri reorganizaciji restavriranja tega objekta. Sklenili so, da bodo stavbo že letos v celoti dogradili. Planinsko društvo ima nalogo, da prepleska ves inventar, društvo pa bo tudi kasneje skrbelo za vzdrževanje doma. Letos bodo v Sentjurju izdelali tudi idejni projekt cestne povezave Sentjur—Resevna. Jeseni, ko bo planinska postojanka dokončana, pa se bodo povezali s celjsko občino in GG Celje glede cestne povezave z Resevno s svetinske strani.

Tako bo Resevna s cestnimi povezavami postala še bolj ugodna in obiskana izletniška točka.

KONJICE

100 let gasilstva

Priprave na proslavo ob stoletnici gasilstva v občini Slovenske Konjice, ki bo v dneh od 2. do 9. septembra, dobro potekajo. Cveto Jančič, predsednik upravnega odbora gasilskega društva in član častnega odbora za pripravo proslave, je o pripravah povedal:

»Razen številnih vaj in tekmovanj, ki so ob takih prilikah običajne, bomo v domu kulture pripravili razstavo gasilstva. Nekaj gradiva smo dobili od gasilske zveze Slovenije, precej pa ga imamo tudi iz domačega kraja. Člani odbora so v minulih tednih obiskali več starejših gasilcev in njihovih svojcev na našem območju in pri njih dobili različne predmete, fotografije in podobno. Tako želimo obiskovalcem razstave pokazati našo dejavnost...»

Tudi dela pri preureditvi, obnovi in dograditvi gasilskega doma že potekajo, saj se je večina delovnih organizacij z razumevanjem odzvala naši prošnji za dodelitev finančnih sredstev. Pri gradnji bodo sodelovali tudi gasilci sami.

Na zadnji dan prireditev, to je v nedeljo, 9. septembra, organizatorji pričakujejo obisk tisoč gasilcev iz Slovenije, Hrvaške in celo sosednje Avstrije. Ta dan bodo na svečani seji podelili priznanja nekaterim zaslužnim članom, za tem bo parada, v kateri bodo sodelovali vsi gasilci in štiri godbe na pihala.

VINKO LANGERHOLC

V LOČAH

Dober obisk

»Tudi letošnje kulturne prireditve v Ločah so dobro obiskane,« tako nam je zatrnil Emil Zupanc, eden glavnih organizatorjev teh prireditev. Na vseh dosedanjih prireditvah je število obiskovalcev, ki so prišli v Loče iz okoliških krajev, preseglo številko štiristo. Takšen obisk pomeni priznanje za organizatorje, ki so program skrbno pripravili. Tudi v naslednjih dneh pričakujejo velik obisk, zlasti zato, ker se bo prireditev v nedeljo, 22. julija, pridružila še proslava ob petindvajsetletnici ustanovitve konjske kmetijske zadruge. Proslavo bo spremljala vrsta tekmovanj in razstav.

VINKO LANGERHOLC

CELJE

Jože Bobner v. d.

Pred dnevi je delavski svet celjske tovarne LIBELA imenoval za vršilca dolžnosti direktorja te tovarne Jožeta Bobnerja, inženirja organizacije dela, ki je doslej v Libeli vodil tehnični sektor. Delavski svet je imenoval vršilca zato, ker se na razpisano mesto direktorja ni javil kandidat, ki bi izpolnjeval razpisne pogoje.

Dosedanji direktor Janez Trofenik, ki je 20 let vodil Libelo, se je iz zdravstvenih razlogov odločil za upokožitev.

Življenje hiti z nezadržnimi koraki, vse hitreje, hitreje... in ko z njim hitimo tudi sami, da bi ujeli njegov utrip, niti ne pomislimo, da so po svetu tudi kotički, kjer se zdi, da se je čas ustavil, kjer so dnevi neskončni, kjer so si jutra tako podobna, da se meseci spreminjajo v večnost.

In v takšnih kotičkih preživljajo svoje dneve ljudje, ki so nekoč (ne še tako davno) kovali svoje načrte za življenje, za delo, ki so hoteli po vsakdanjih opravkih in s pomembnimi odločitvami iskali poti v lastno prihodnost. Potem pa se jim je kar nenadoma upočasnjal korak in prišli so v zdravilišče, v kraj, ki je tako blizu zunanjemu svetu, pa vendar tako odmaknjen, tako drugačen.

KAR PRESELIL SEM SE

»Doma sem z Ljubnega«, je povedal štiriinštiridesetletni Slavko Kolenc, »v Laško sem prvič prišel na zdraviljenje pred tremi leti in pol. Mnogi mislijo, da je vzrok invalidnosti vselej nesreča, na cesti, pri delu: pri meni je bilo drugače. Zbolel sem; živčno obolenje je povzročilo oslabelost nog, hromost.

Ker je za mojo bolezen potrebno veliko kopei, sem se kar preselil sem. Zdravim se ambulantno. Pomaga mi. Bolečin ne čutim več, na popolno ozdravljenje pa ne morem računati, ker boleznijo živčnega izvora še niso popolnoma raziskane.»

Slavko je včasih delal v domači usnjarni, zdaj pa je že tri leta prikovan na invalidski voziček. Z njim se vsak dan pripelje v zdravilišče. Doma, v Ljubnem, že dolgo ni bil, tudi sorodnikov, ki bi ga obiskovali, nima, poročen ni bil, le prijatelj iz domačega kraja ga včasih obišče. Največ znanec ima med obiskovalci zdravilišča.

»Ponavadi prihajajo sem za tri tedne. Nekateri so bolj dostopni in se z njimi hitro seznanim, drugi pa so bolj vase zaprti. Pa nič ne de, kdo bi vse poznal. Mnogi prihajajo vsako leto, tako nastajajo prijateljstva. Veste, invalidi bolj razumejo drug drugega.»

Pravi o tem, kako se je navadil življenja v zdravilišču, kako je kar zadovoljen. Morda je res, morda pa samo ne želi pripovedovati o svojih težavah. Morda so stvari, o katerihraje molči. Kdo bi vedel? Kdo bi spraševal?

LE EN TEDEN SEM BIL POROČEN

Najinemu pogovoru v sončnem parku laškega zdravilišča se je pridružil Slavkov tovariš, Franc Rančigaj, petindvajsetletni mladenič iz Liboj. Poznata se, odkar je Franc pred tremi leti prvič prišel v zdravilišče, in odkar znova in znova prihaja

sem za nekaj tednov letno.

Oba menita, da je v Laškem drugače kot v drugih krajih. Ljudje so tu navajeni invalidov, vedno so pripravljeni pomagati, če je potrebno. Ne dogaja se, tako kot v drugih mestih, da bi mimoidoči vprašujoče pogledovali za invalidom, kot da bi v hipu hoteli dojeti zakaj...

Franc Rančigaj je bil poročen le teden dni, ko je zbolel za gripo in kot posledica bolezni se je pojavil hemiceritis (vnetje hrbteničnega mozga). »Po tistem je bil moj zakon vse prej kot zakon. Sprva sem bil nepokreten, selil sem se iz bolnice v zdravilišče pa spet v bolnico. Po dveh letih sem se ločil. V tem kratkem času sem bil namreč več kot sedemnajst mesecev v zdraviliščih in nisem želel več greniti življenja tudi ženi, saj sem sam živel že zadosti grenko. Zene ne krijim, brez nje bi gotovo nikoli ne dosegel tega, kar sem. Vlivala mi je pogum, zaradi nje sem še zlasti želel ozdraveti. Vsakega napredka v zdravljenju je bila vesela, še bolj kot jaz. Toda vse je trajalo predolgo...«

Preden je zbolel, je Franc delal v Libojah, potem se je poizkusil prekvalificirati v slikarja lažjih dekorjev, vendar mu tudi opravljanje tega dela bolezen ni dopuščala. Zdaj je pri zdravljenju že toliko napredoval, da hođi sam s pomočjo bergel. Za dve leti je invalidsko upokožen.

»Mislim, da je petindvajset let zelo malo za upokožitev. Zelo rad bi kaj delal, kakšno lažje opravilo, mogoče samo nekaj ur na dan. Imel bi občutek, da sem koristen, da družbi nekaj prispevam. Premlad sem, da bi kar tako živoraril. Želim si, da bi nam invalidom omogočili primerno zaposlitev. Rad bi, da bi vsi, posebno pa še odgovorniki, razumeli, da potrebe invalidov niso niti drugačne, niti manjše, kot potrebe zdravih ljudi.«

NEKATERIM JE ŠE HUJE

To sta bili le dve zgodbi iz zdraviliške zgradbe. Se mnogo več jih je. Samo v Laškem bi jih vsako leto lahko nanizali nekaj tisoč. Vse so si podobne, vse so različne med seboj, vse so enkratne. Nekateri pridejo za nekaj mesecev, ozdravijo in se ne vrnejo več v ta košček sveta, nekateri se vračajo iz leta v leto, in tretji spet so nenehno prikljenjeni na zdravilišče, na bergle, na postelje. Vsem pa je skupna vera v izboljšanje, želja, da bi spet zgrabili usodo v svoje roke, da bi kaj storili, da bi ne bili več odrezani od sveta, da bi ujeli korak življenja...

Besedilo:
Zlatka Krašovec
Slika: Drago Medved

UJETI UTRIP ŽIVLJENJA

»Mislim, da je petindvajset let malo za upokožitev. Zelo rad bi kaj delal, kakšno lažje opravilo, mogoče samo za nekaj ur na dan...«, tako razmišlja Franc in tako razmišljajo bržčas mnogi invalidi. Radi bi bili koristni, radi bi družbi kaj prispevali, tako da njihovo življenje ne bi bilo tako odmaknjeno, tako pusto, tako drugačno...